

Arrest

nr. 194 765 van 9 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraans staatsburger te zijn, afkomstig uit Shiraz. In Iran huurde u een woning en werkte u als chauffeur. Op een dag vroeg uw goede vriend H. J. (...) of zijn broer R. (...) een tijdje bij u zou kunnen verblijven. Aangezien R. (...) in de gemeente waar hij woonde geen werk vond, wou hij in Shiraz komen werken als taxichauffeur. Hij had echter geen geld genoeg om er direct een woning te huren. Aangezien u alleen woonde en als chauffeur vaak weg was van huis stemde u in en stelde u één van uw slaapkamers ter beschikking. Op 1/01/1391 (Perzische tijdrekening; stemt overeen met 21 maart 2012 Europese tijdrekening) trok R. (...) bij u in. Telkens u naar huis kwam zag u dat R. (...) samen zat met zijn vrienden. U ging af en toe even bij hen zitten en kwam op een gegeven ogenblik te weten dat zij allen behoorden tot een religieuze (sufi) groepering, de Dervish. Op een dag vroeg R. (...) u of u enkele

spullen zoals een kopieermachine, foto's, boeken en een aantal karikaturen voor hem wou bewaren aangezien hij veel bezoek verwachtte en zijn kamer te klein was. U stemde in en zette de spullen onder uw bed. Op 11/06/1391 (2 september 2012), ongeveer een twintig tal dagen nadat R. (...) de spullen bij u had gezet, werd er aan de deur gebeld door mensen die zich voorstelden als postbediendes, die een pakje kwamen afleveren. Toen u de deur ging openmaken stelde men zichzelf echter voor als leden van Ettelaat (ministerie van informatie). Er werd u gevraagd of R. (...) bij u woonde. U bevestigde en toonde zijn kamer. Er werd een huiszoeking verricht en de spullen van R. (...), die u onder uw bed had gelegd, werden gevonden. U werd aangemaand om met hen mee te gaan. U weigerde, legde uw hand op de koran en zei dat u helemaal niet op de hoogte was van de activiteiten van R. (...). Eén van de leden van Ettelaat zei dat hij niet geloofde in de koran. U wees naar de foto van Khamenei op zijn jas en u vroeg of hij in hem geloofde. Hij zei u dat hij in niets geloofde en u werd verplicht om mee te gaan. U werd naar het kantoor van Ettelaat gebracht waar u vijfenveertig dagen hebt verbleven. U werd er ondervraagd en beschuldigd van anti-islamitische activiteiten. Daarna moest u voor de rechter verschijnen. Ook hij beschuldigde u van activiteiten tegen het regime. U werd overgeplaatst naar de gevangenis waar u bij aankomst direct voor tien dagen in een isoleercel werd gezet. Daarna werd u overgebracht naar de gewone afdeling waar u dertien maanden hebt verbleven. In die periode probeerde u met behulp van uw maatschappelijk assistente een afspraak met de rechter te bekomen om een aanvraag te doen om op borg vrij te komen. Na twee verzoeken werd uw vraag om de rechter te zien aanvaard. De rechter kwam naar de gevangenis en samen met R. (...) diende u voor hem te verschijnen. R. (...) schoof alle schuld in uw schoenen en u ontkende. De rechter aanvaarde toch dat u op borg zou vrij gelaten worden, op voorwaarde dat u later terug naar de gevangenis zou gaan. Een kennis van uw moeder, Z. S. Z. (...) legde haar eigendomsakte als borg voor u neer. In ruil hiervoor gaf uw moeder haar een stuk bouwgrond van haarzelf als borg. Na uw vrijlating verbleef u afwisselend in Hamedan en Khuzestan. In die periode kwamen de autoriteiten nog twee keer langs bij uw moeder op zoek naar u. Op 15/04/1393 (6 juli 2014) ontving u een vonnis waaruit bleek dat u veroordeeld was tot een gevangenisstraf van 10 jaar. Drie maanden later verliet u Iran. Via Turkije kwam u naar België waar u op 26 november 2014 asiel heeft aangevraagd. Sinds uw problemen heeft u zelf geen enkel geloof meer. Na uw vertrek uit Iran kwamen de autoriteiten nog langs op zoek naar u. Ter staving van uw asielaanvraag en/of identiteit legde u volgende documenten neer: uw shenasnameh (geboorteboekje), uw karte-e melli (nationale kaart), uw rijbewijs, „een oproepingsbrief van de revolutionaire rechtbank dd. 21/03/1393 (15/06/2014); een kopie van een aanvaarding van borgstelling dd. 11/08/1992 (2/11/2013) waaruit blijkt dat de rechtbank de eigendomsakte van Z. S. S. (...) neergelegd heeft als borg, een brief van u gericht aan de rechter dd. 15/07/1392 (7/10/2013) waarin u uw biografie beschrijft en vraagt voor een vrijlating op borg; een vonnis van de revolutionaire rechtbank dd. 15/04/1393 (6/07/2014) waaruit blijkt dat u veroordeeld bent tot een gevangenisstraf van tien jaar; een eigendomsakte van Z. S. S. (...), een kopie van een verkoopovereenkomst tussen uw moeder A. Q. (...) en Z. S. S. (...) en Belgische medische attesten waaruit blijkt dat u hartproblemen heeft.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient een ernstige tegenstrijdigheid te worden opgemerkt in uw opeenvolgende verklaringen omtrent de woonst die u gedeeltelijk ter beschikking stelde van R. H. (...), een Dervish. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat de woning die u ter beschikking stelde uw eigendom was (CGVS I p. 12). Echter, tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u plots dat u zelf geen eigendom had in Iran, dat u de woning, die u gedeeltelijk ter beschikking stelde van R. (...), huurde. Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u tijdens uw eerste gehoor enkel bedoelde dat u daar woonde, dat er u niet gevraagd werd of er registratiedocumenten op uw naam waren (CGVS II p. 10). Deze verklaring is echter geen uitleg voor bovenstaande tegenstrijdigheid. Tijdens uw eerste gehoor werd er immers uitdrukkelijk gevraagd of u de woning huurde waarop u zelf repliceerde dat de woning uw eigendom was. Gevraagd waarom u deze woning niet als borg had gelegd antwoordde u dat u dit niet gedaan had omdat de rechter geen eigendom van u of uw familie aanvaardde (CGVS I p. 12). Niet alleen over uw woning, ook over R. (...) legde u weinig coherente verklaringen af. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat R. (...) als taxichauffeur werkte maar geen eigen wagen/taxi had. R. (...) werkte namelijk voor iemand anders (CGVS I p. 13). R. (...) werkte volgens u van 7 – 7.30u tot 14.00u en als hij geen bezoek had opnieuw van 16.00u tot 20 à 21.00u. Af en toe ging hij ook naar huis (CGVS I p. 14). Tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS verklaarde u plots dat R. (...) geen werkgever had of dat u er toch geen weet van had. De taxi was de eigen wagen van R. (...) of zo had hij het toch aan u verteld. R. (...) had ook geen vaste uren waarop hij werkte (CGVS II p. 5). U was niet op de hoogte van het feit of R. (...) soms naar huis ging maar u vermoedt van wel (CGVS III p. 3). Aangezien u het bestaan van de woning niet aannemelijk

heeft gemaakt, u tevens tegenstrijdige verklaringen aflegt over de activiteiten van R. (...) die in deze woning zou hebben verbleven én het ter beschikking stellen van deze woning aan R. (...) de rechtstreekse aanleiding vormt van uw problemen, raakt dit de kern van uw asielrelaas, wat dan ook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten ernstig ondermijnt.

Dat er aan deze vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht blijkt voorts uit het feit dat u eveneens tegenstrijdige verklaringen af omtrent de gerechtelijke procedure die volgde op uw arrestatie. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u na 45 dagen in Ettelaat naar de rechter werd gebracht. U verscheen echter niet voor de rechter, u bleef buiten wachten met een soldaat. De rechter had geschreven dat u naar de gevangenis moest overgeplaatst worden (CGVS I p. 17-18). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u daarentegen dat de rechter voor u stond en u vroeg wat u te zeggen had. Daarna beschuldigde hij u van een handlanger te zijn tegen het regime (CGVS II p. 9). Na confrontatie verklaarde u dat de tolk het misschien niet goed gevraagd heeft of u de vraag niet goed begrepen heeft, dat u 's avonds een formulier kreeg dat u moest invullen en de tolk dit mogelijks verkeerd geïnterpreteerd heeft. Deze verklaring is geen uitleg voor bovenstaande tegenstrijdigheid. U heeft immers tijdens uw eerste gehoor expliciet gezegd dat u niet voor de rechter bent verschenen. Bovendien werd u zowel bij aanvang van het gehoor als bij het afsluiten van het gehoor gevraagd of u de tolk begreep/begrepen heeft. U heeft geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en uzelf, en u bevestigde expliciet de tolk goed begrepen te hebben (CGVS I p. 1,2 en 22).

Ook over de borgsteller legde u incoherente en tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u aanvankelijk dat haar huis niet in beslag werd genomen aangezien iemand haar beloofd had in ruil voor geld haar akte vrij te krijgen (CGVS I p. 21). Tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS verklaarde u plots dat het onroerend goed van de borgsteller werd onteigend door de overheid, maar de borgsteller vergoed werd door de bouwgrond van uw moeder (CGVS II p. 3). Toen u echter gevraagd werd naar bewijzen van deze onteigening wijzigde u opnieuw uw verklaringen. Plots verklaarde u dat u niet weet of het huis onteigend is geweest, dat de autoriteiten bij uw moeder aan de deur zijn geweest, wat er op wijst dat het huis helemaal niet onteigend is (CGVS II p. 4). Uiteindelijk verklaarde u dat u helemaal niet weet of het huis onteigend is, dat het niet van belang is (CGVS II p. 4). Toen u tijdens uw derde gehoor opnieuw werd gevraagd of het huis van de borgsteller in beslag werd genomen en/of u zich daarover geïnformeerd had verklaarde u plots dat uw moeder ook niet wist wat er met de borg gebeurd was, dat ze de borgsteller niet meer kon bereiken (CGVS III p. 3).

Tot slot is ook het feit dat u, gelet op de Iraanse context, er niet aan gedacht had dat activiteiten voor de Dervish, voor problemen zou kunnen zorgen, compleet onaannemelijk.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas

Wat betreft het feit dat u geen geloof meer heeft (CGVS II, p. 8) dient opgemerkt te worden dat u zelf verklaarde nooit een praktiserend moslim te zijn geweest. U stelde dat u in Iran niet bad, niet naar de moskee ging en niet meedeed met de ramadan. U kende er nooit – ernstige – problemen mee. Ook nu praat u met niemand over het feit dat u geen moslim meer bent (CGVS II p. 8).

Gelet op voorgaande vaststellingen heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat u ten gevolge van uw atheïstische overtuiging in Iran het risico loopt op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw shenasnameh, uw karte-e melli en uw rijbewijs tonen hoogstens uw identiteit en nationaliteit aan, die hier op zich niet ter discussie staan. Met betrekking tot de door u neergelegde (gerechtelijke) documenten ter ondersteuning van de door u aangebrachte asielmotieven met name de oproepingsbrief van de revolutionaire rechtbank de kopie van een aanvaarding van borgstelling, de brief van u gericht aan de rechter, het vonnis van de revolutionaire rechtbank, de eigendomsakte van Z. S. S. (...) en de kopie van een verkoopovereenkomst tussen uw moeder A. Q. (...) en Z. S. S. (...) dient te worden gewezen dat documenten slechts bewijskrachtig zijn indien ze effectief kaderen in een coherent en geloofwaardig asielrelaas, quod non in casu. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, dat het in Iran heel makkelijk is om via omkoping bepaalde documenten te verkrijgen. Het gaat hier zowel om valse documenten als om 'echte' documenten die men op een frauduleuze manier verkrijgt. Bijgevolg is de bewijswaarde van Iraanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. De door u neergelegde medische attesten tonen aan dat u hartproblemen hebt. Dat u zich veel zaken niet kan herinneren door uw hartproblemen (CGVS I p. 8-9) wordt niet gestaafd door deze medisch attesten aangezien nergens in deze attesten gewag wordt gemaakt van geheugenproblemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij beroept zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2.1. Betreffende het in eigendom of in huur hebben van de woning – verzoekende partij benadrukt dat zij hiervan geen eigenaar was – betoogt verzoekende partij dat het misverstand desbetreffend mogelijks te wijten is aan het feit dat zij bedoelde dat zij er met niemand anders woonde en dat zij van R. geen huur ontving en ook dat het *“nederlandstalige ‘eigendom’ wellicht in het Perzisch eerst onduidelijk vertaald werd naar ‘van jou/jouw’ en/of ‘van haar/haar’”*.

2.2.2.2. Voormelde verweer kan door de Raad niet worden aangenomen. Immers verliep het interview bij het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal desbetreffend als volgt:

“U woonde alleen?”

Ja

Huurde u?

Neen, eigendom” (administratief dossier, stuk 11, p.12).

Dat verzoekende partij zelf in het Perzisch het woord “eigendom” aanbrengt en dit duidelijk in contrast met het huren ervan is op generlei wijze voor interpretatie vatbaar. Desbetreffende vaststelling van de tegenspraak betreffende de woning van verzoekende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.3. Waar verzoekende partij zich inzake de tegenstijdigheid tussen de beroepsbezigheden van R. beperkt te stellen geen verregaande contacten met R. te hebben gehad, oordeelt de Raad dat dit geen verklaring biedt voor het enerzijds weergeven van de vrij gedetailleerde vaste uurregeling van R. – wat trouwens wijst op een behoorlijk verregaand contact met R. – en het als taxichauffeur zonder eigen wagen in loondienst werken en het anderzijds gewag maken van geen vaste uurregeling en het als taxichauffeur met een eigen taxi voor eigen rekening werken. De Raad wijst erop dat een voorgehouden geringere intensiteit van het contact wel kan leiden tot het niet kunnen weergeven van alle gegevens, doch niet tot het voorhouden van twee totaal uiteenlopende versies.

Verwerende partij kon dan ook terecht besluiten dat uit de tegenspraak betreffende de wijze waarop verzoekende partij zich verhoudt tot haar woning en betreffende de activiteiten van R. en uit het gegeven dat het ter beschikking stellen van deze woning aan R. de rechtstreekse aanleiding vormt van haar problemen, geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.2.4.1. Betreffende de vastgestelde tegenspraak aangaande het al dan niet voor de rechter te zijn verschenen na de 45 dagen bij de Ettelaat werpt verzoekende partij tegen dat bij het gehoor de tolk zich niet aan zijn opdracht heeft gehouden daar hij tijdens de rookpauze aan verzoekende partij meegaf dat haar zaak niet sterk was en Derwishen in Iran geen problemen kennen, wat geen professioneel gedrag is. Ook de vraag tijdens het gehoor of zij de tolk goed heeft verstaan, betekent niet dat de vertaling feilloos gebeurde. Verzoekende partij stelt dat zij *“na de 45 dagen in de cel bij de rechter haar ‘order’ ging halen, maar dat zij de rechter zelf niet zag”*. Zij voegt eraan toe dat er twee tussenkomsten waren van de rechter en het bij het tweede gehoor *“niet geheel duidelijk is wat er moet begrepen worden onder ‘voor de rechter verschijnen’ dan wel of dit een ‘tussenkomst van de rechter’ betreft”*. Verzoekende partij benadrukt als rechtzetting naar aanleiding van de weergave van het feitenrelaas in het verzoekschrift dat *“hij persoonlijk de rechter slechts 1 keer in persoon heeft ontmoet”*.

2.2.4.2. De Raad is evenwel van oordeel dat, hoewel het gehoorverslag van de Commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, er een vermoeden van wettigheid tot het bewijs van het tegendeel bestaat dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. X). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete

elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. Het louter verwijzen naar een door verzoekende partij voorgehouden onprofessionele uittaling van de tolk tijdens de rookpauze toont niet aan dat wat door verzoekende partij tijdens het gehoor werd gezegd niet op correcte wijze zou zijn vertaald. Dat de vertaling desbetreffend correct is verlopen blijkt mede uit de confrontatie door de interviewer met de vastgestelde tegenspraak en uit het gegeven antwoord. Verder wijst de Raad erop dat de vraag of men de tolk goed heeft gegrepen enkel peilt naar de correctheid in de uitwisseling tussen de tolk en verzoekende partij en of er zich al dan niet communicatieproblemen voordoen tussen beiden.

Verzoekende partij bevestigt in haar verzoekschrift de versie voorgehouden bij het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, in het bijzonder dat zij na 45 dagen bij de Ettelaat naar de rechter werd gebracht, niet verscheen voor de rechter en buiten bleef wachten met een soldaat naast haar, *“de rechter had geschreven dat ik naar de gevangenis moest overgeplaatst worden”* (administratief dossier, stuk 11, p. 17 en 18).

Bij het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 7, p. 9-10) geeft verzoekende partij echter duidelijk aan tweemaal in persoon voor de rechter te zijn verschenen, een tweede maal in de gevangenis zelf – waarbij zij aangeeft de rechter persoonlijk te hebben gezien – en een eerste maal naar aanleiding van de 45 dagen verblijf bij de Ettelaat waarbij zij werd doorverwezen naar de gevangenis. Betreffende het voor de rechter verschijnen vanuit de Ettelaat waarbij zij werd doorgestuurd naar de gevangenis stelt verzoekende partij dat zij voor de rechter verscheen *“in het gerechtsgebouw”* er expliciet aan toevoegende: *“Hij stond voor mij.”* Geconfronteerd met haar verklaringen tijdens het eerste gehoor, in het bijzonder dat zij buiten moest wachten met een soldaat naast haar, oppert verzoekende partij dat de tolk bij het eerste gehoor haar verkeerd had begrepen, stellende: *“Een rechter moet toch de verdachte kunnen spreken.”* In tegenstelling tot het vermelde bij voormeld tweede gehoor, poneert verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij slechts één keer persoonlijk voor een rechter verscheen en dat zij na de 45 dagen in de cel bij de Ettelaat de rechter niet in persoon heeft gezien. Voormelde neerslag van het tweede interview is duidelijk niet voor interpretatie vatbaar en verzoekende partij duidt op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversatie op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven.

Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.5. Waar verzoekende partij met betrekking tot de flagrante tegenstrijdigheid aangaande de borgstelling als verschoningsgrond opwerpt dat zij niet aanwezig was bij de borgstelling daar zij op dat ogenblik in de gevangenis zat, dat op het ogenblik dat zij werd opgeroepen om zich aan te geven met gevolg voor de borgstelling zij wederom niet aanwezig was gezien haar verblijf in het buitenland en dat zij het verloop van de borgstelling van haar moeder niet kan vernemen vermits deze te oud is om precies te weten wat er aan de hand is, oordeelt de Raad dat een dergelijke verschoningsgrond enkel kan worden aangenomen wanneer het een vaststelling van absolute onwetendheid van verzoekende partij betreft, doch geen verschoningsgrond betreft voor het voorhouden van twee totaal uiteenlopende versies. Ofwel kreeg verzoekende partij kennis van één versie en dan wordt deze in alle gehoren consequent voorgehouden ofwel kreeg verzoekende partij gezien haar afwezigheid geen versie en dient zij in alle gehoren het antwoord desbetreffend schuldig te blijven. Het voorhouden van twee uiteenlopende versies kan door haar afwezigheid of het gebrek aan informatie vanwege haar moeder onmogelijk worden verantwoord.

2.2.6. Voor wat betreft de bemerking van verzoekende partij dat zij niet geïnteresseerd was in de spirituele activiteiten van R. en er zich helemaal niet mee inliet, wijst de Raad erop dat dit niet uitsluit dat zij wist dat R. en zijn vrienden met wie hij meermaals in zijn kamer samen zat behoorden tot een religieuze (sufi) groepering, de Dervish. In redelijkheid kan verwerende partij dan ook stellen dat het compleet onaannemelijk is dat gelet op de Iraanse context – waarvan verzoekende partij in haar verzoekschrift niet ontkent deze te kennen – verzoekende partij er niet aan gedacht had dat activiteiten voor de Dervish, voor problemen zouden kunnen zorgen.

2.2.7. Waar verzoekende partij meent dat er geen grondig onderzoek werd gevoerd naar een nood aan Conventiebescherming ingevolge haar niet gelovig zijn, kan door de Raad niet worden ingezien waarom desbetreffend een verder onderzoek door verwerende partij had moeten worden gevoerd nu verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal van 23 maart 2017 zelf aangeeft vroeger nooit een praktiserend moslim te zijn geweest, niet te bidden, niet naar de moskee te gaan, de ramadan niet te volgen en nooit noemenswaardige problemen te hebben gekend om deze reden. Verzoekende partij stelt op de vraag naar desbetreffende problemen: *“Kleine dingen, ik was tijdens de ramadan kauwgom aan het kauwen, niets belangrijks.”* (administratief dossier, stuk 7, p. 8).

Verzoekende partij poneert derhalve zelf geen problemen te kennen in Iran om reden van haar niet gelovig zijn.

2.2.8. Aangaande de opmerking van verzoekende partij dat de bewijsstukken op autonome wijze op hun merites hadden moeten worden onderzocht stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij in voormeld betoog er ten onrechte van uit blijkt te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. De Raad wijst erop dat stukken kunnen worden bijgebracht ter ondersteuning van een geloofwaardig bevonden voorgehouden asielaas, doch niet vermogen een volstrekt ongeloofwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen. Verwerende partij stelt dan ook terecht dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden verleend indien ze effectief kaderen in een coherent en geloofwaardig asielaas, wat in deze niet het geval is.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT